

IANCU LAURA

Futamok

*Utoljára a harangszó
s a kiszáradt diófa szemében
maradtam, ami voltam.
Azóta nem alszom el a templomban,
s ha fakopáncsot hallok kerepelni,
úgy hiszem, éneke ima,
hol békével áztat, hol veri az ablakom,
háborút kiáltva,
de én már nem hajlok külső szóra.*

*Csak a sebesen hulló hópelyhek
hazudnak nekem új hazát,
házában anyát és apát,
mintha mi volt, nem a világ,
a lélegzet nem hagyaték,
mintha csak járni tanulnék.*

Ordas szerelem

*A Generálisnál elesett katonára gondolok,
mindennapos látomás ez,
ordas szelekkal, golyóval díszített testtel
botorkál,
jaj, elér; megölel.
Az mondja, szíve eleven,
a romlás megkerülte,
félíg lerágott szavakkal kapaszkodik
az irgalmatlan szerelemben,
s a szerelem nem ismeri.
Kibontott tenyerébe
Isten tudja, miféle virág,
vesszőfutásai közt hol lelte,
felém nyújtja, tegyem a hajamba.
Fejéből kiszalad két szeme,
kering, mint öntudatlan tollpihe,
s én azt hiszem, havazik,
lopva, mint titkos szerető,
vállamra hull, nyakamra csavarodik.*

Este a faluban (3.)

*Áruld el, Uram,
miért nem alszol,
álmodat én álmodom kialvatlan újszülöttek ágában,
s ha kiabálok, nincsen hangom,
vacogok kések és ollók között,
áruld el, mi ebben olyan gyönyörű,
hisz kijátszott a vakszemű:
az ördög is istennek öltözött.*

*Hát megvallom, mert úgy illik:
félek veled gondolni holnapig,
majd tovább, aztán örökké,
hol meztelenül, hol álruhában elfedni
a homlokomra írt parancsot
és álmaid stigmáit,
ringatni az örökbe fogadott halált,
a Gátba fulladt Gál Péter fiait.
S a Török-hídján kivájt magvakat!
Mindet párnám alá szórtad,
hogy álomban is csecsemők ríjanak,
hazajárjanak, kik kimúltak,
haza a Balatonra, haza Verőcére,
a délutáni gyorsal Budapestre –
hogy visszahonosítsák magukat.*

*S valóban,
bennem éhezteded,
velem íratod
e világvégi, hosszú mondatot.*

*A kisebbik Gál alattam járt,
aznap nem jött iskolába,
tartozott nekem, ígért szilvát,
szív alakú, kökény fajtát,
csak nekik volt olyan a faluba'.
A vecsernyén nem ministrált,
más tartotta a paténát,
hát akkor én sem áldoztam.
Ugye megérted, jó Uram?*

*Azóta szokatlanul nagy
sötétség kúszik a szórvány éjszakára,
valahogy félek elaludni,
hiába vetek keresztet a párnára,
kirekesztem a sorsképzeteket,
megteszem az utat az ágyig, darabosan menetelek,
talán te vagy ott, talán már odavagy,
attól is félek, hogy kérdezzelek.*

Kötél

*Éjjelente arra gondolok,
nem késztet semmi maradásra,
kiterítenek, ha nem csalogok.*

*Kötélen leszálló angyalok
lebegnek, csábítanak a táncba,
mintha nem tudnák: én gyászolok.*

*Arcodat matatom félkézzel,
amint az égaljra felnézel,
nem tudom, búcsúzol? Keresel?*